

Aki nem kímélte a Fiát

Szenteste

2019. december 24. – Rákoscsaba

„Az Úr angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a mennyből, és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az Úr, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszaporitom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra.” (Mózes 1. könyve 22,15–18)

Talán nem szükségtelen összefoglalni azokat az eseményeket, amelyek felolvasott ígék előzményeként érthetőbbé teszik az elhangzott mondatokat.

- Isten elhívja Ábrahámot, megígéri neki, hogy nagy néppé teszi.
- Ábrahám hisz az ígéletnek, elköltözik arra a földre, amelyet Isten kijelöl a számára.
- Sok év telik el, megöregszik ő és felesége, Sára is, de az ígélet csak nem akar teljesedni, nem születik gyermekük.
- Ábrahámnak fia születik Hágártól, Sára szolgálólányától, Izmaelnek nevezi el, ő lesz az arabok ősatya.
- Végül az ígélet megismétlését követően Izsák születik Sárától. Végre itt a bizonyíték arra, hogy Isten ígérete be fog teljesedni.
- Ekkor Isten azt parancsolja, hogy áldozza fel a fiát. Próbára akarja tenni Ábrahám hitét. Elindulnak a kijelölt helyre. Izsák megkérdezi: Hol van az áldozati bárány? Ábrahám így felel: Isten majd gondoskodik róla.
- Elkészítik az oltárt, felteszik rá a fát, Ábrahám megkötözi Izsákot, oltárra teszi, emeli a kést. Ekkor hang szól: Ne tedd, már látom, hogy valóban hiszel bennem. Erre találnak egy kost, és azt áldozzák fel Istennek.

Furcsa ez a történet, hogyan kérhet ilyet Isten? Fellázad emberi igazságérzetünk. A későn kapott egyetlen gyermeket, aki az ígélet beteljesedésének záloga? Az az Isten, aki egyébként tiltja az emberáldozatot (Jeremiás 7)?! De ne feledjük, Ő Isten, Ábrahám ember. Hogy ne követelhetne bármit? Hogy ne kérhetné vissza azt a fiút, akit Ő adott nekik? Mi köti őt? Egyetlen: az ember iránt érzett olthatatlan szeretet.

Előbb utódokról (nagy nép, csillagok, homokszemek), majd egy utódról beszél, ez pedig Jézus Krisztus. Ez nem „csupán egy prófécia”, maga az Úr angyala mondja ezt Ábrahámnak.

„A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját”

- Krisztus a győzedelmes, legyőzi az ellenségeit, a Sátánt,
- birtokolja a kaput = ellenőrzi, hogy ki jön ki és ki megy be a Sátán birodalmába, nem engedi, hogy odabent sereget gyűjtsön és hadba induljon,
- ez az uralom azért van, hogy minket óvjon és megvédjen, mert Ő a Szabadító.

„utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe”

- Ez a mondat kijelentő módban van, nincs benne feltétel, „ha ... akkor”, Jézus, Isten Fia, Ábrahám utóda, nem tud nem áldás lenni.
- Ez a mondat jelen időben van, nem a régmúltról beszél, nem valami távoli, homályos jövőt jósol, amikor az utód megjelenik, már áldást jelent minden nép számára.
- Valamennyi népről szól – skandalum az ószövetségi gondolkodás számára, hiszen az Isten Ábrahám, Izsák és Jákób Istene.
- Még az apostolok is megütköznek ezen, gondoljunk a jeruzsálemi gyűlés, Péter, Pál és Jakab vitájára, hogy vajon a pogányok is lehetnek-e keresztyének. És ha igen, milyen elvárásokat kell eljűk támasztani? (Apostolok cselekedetei 15)
- A Feltámadott is ezt adja parancsba: „tegyetek tanítvánnyá minden népet” (Máté evangéliuma 28,19)
- Mert így nyer áldást Krisztus által minden nép: ha eljut Krisztus ismeretére, és benne ismeri fel azt, aki Őt elküldte, mert „aki lát engem, az azt látja, aki elküldött engem” (János evangéliuma 12,45), Jézus számos esetben beszél az Atyával való egységéről.
- Mert ez a legfőbb áldás, ha közösségünk van Vele, ha ismerjük és követjük az akaratát, ha magunkra tudjuk vonatkoztatni üdvösségszerző művét, ha találkozunk életújító erejével, ha hisszük, tudjuk és éljük, hogy mindaz, ami az első karácsonykor elkezdődött és ami az Úr visszajövetelekor teljesezik be, az értem történt. Érdemtelenül, ingyen, kegyelemből.

Mi az áldás? Pusztán jókívánság? Áldani annyit tesz, hogy valakinek üdvöt közvetíteni, valakinek az igazi boldogságáért imádkozni, amely kizárólag Istennel és Jézus Krisztussal való mély közösségben található meg. Az áldás erő, mert annak akaratát közvetíti, akinek nevében elhangzik. Vannak olyan élethelyzetek, amikor az ember a saját áldását mondja (pl. atyai áldás – Izsák áldását Jákób kicsalta, és azt már nem lehetett megváltoztatni), de az egyház, a keresztyénség az élő Isten áldását közvetíti az emberiség felé. A 118. zsoltárban olvassuk: „Áldott, aki az Úr nevében jön!” Ez a rövid Krisztus-prófécia éppen arról tesz bizonyosságot, hogy a betlehemi csecsemő törekeny és kiszolgáltatott testében ott szunnyad Isten üdvösséget hozó ereje. Pál a Galata levélben utal erre az áldásra. Az áldás ezen ígétét igazságnak, életnek, haláltól való szabadulásnak, testamentumnak, az ígétet áldását „fiúság”-nak, az örök élet örökségének nevezi.

Isten azt ígéri Ábrahámnak, hogy az utóda által nyer áldást minden nép, minden ember. Így mi magunk is általa kell, hogy üdvözüljünk. Hiszen itt ígéri meg Krisztust, mint a világ Üdvözítőjét. Ahol Krisztus van, ott van öröm, áldás és üdvösség. Ahol nincs Krisztus, ott még mindig a bűnbeesés során megszerzett átok érvényes. Krisztus maga mondja, hogy „aki hisz énbenem, ha meghal is, él.” (János evangéliuma 11,26)

Ha mindezt látjuk, akkor észrevesszük, hogy kicsoda valójában a karácsonyjé főszereplője. Jöhetnek a jászolhoz pásztorok, bölcsek messziről akár hárman, akár több százan is, nem ők azok. Nem is az eszement Heródes, de nem is Augustus császár, aki az összeírást elrendelte. Még csak nem is a családját védő József, vagy az utazást és a szülési fájdalmakat végig szenvedő Mária. A főszereplő a történetben meg sem szólal, mert ő a csecsemő, Ábrahám utóda, Isten ígétének beteljesítője, üdvösségünk szerzője.

Végül figyeljük még fel egy gyönyörű párhuzamra.

„Nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet” – mondja az angyal. Ábrahám nem tiltakozott, nem lázadt. A gondolatait persze nem jegyzi fel a szentíró, de ment, és tette, amit Istene tőle kívánt. Ábrahám eddigre már tanult annyit Istennel való találkozásai során a hit iskolájában, hogy nem latolgatta a következményeket, hanem engedelmeskedett. Ami ellen valószínűleg minden porcikájával

tiltakozott. Micsoda szenvedés lehetett neki arra gondolni, hogy el kell válnia a szeretett, egyetlen fiútól!

De nem ugyanezt tette az Atya is? Ő sem tagadta meg tőlünk a fiát, az ő egyetlenét. Éppen ezt ünnepeljük ma. Mert mennyivel szívesebben tartotta volna vissza a Fiúistent. Jobb nekik együtt, nem tette volna ki az emberlét végességének, fájdalmainak, az előre eldöntött szenvedésnek és halálnak. Mi nem éppen azon vagyunk, hogy a gyermekeinket minden bajtól megvédjük?! Ő pedig nem kímélte, nem tagadta meg tőlünk, értünk. Nem úgy, mint Ábrahám és Izsák esetében! Az Atyára senki nem kiáltott rá, amikor Jézus a Golgota felé tartott, hogy ne tedd, elég legyen. Ő végig járta az utat, a jászoltól a keresztségig, a születéstől a halálig.

Ábrahám esetében Izsák helyett ott függött szarvánál felakadva a bokorban a bárány. Isten adott egy helyettes áldozatot Izsák helyett. Isten báránya áldoztatott meg nem csak Izsák helyett, de helyettünk is. És ez az áldozat nem a Gecsemáné kertben, nem a Via Dolorosán kezdődött, hanem a betlehemi istállóban.

Lehetetlen Ábrahám és Izsák története kapcsán nem gondolni arra, hogy amit Isten valójában nem kívánt tőlük és senki mástól sem, azt ő maga megtette, amikor Jézust, az isteni Bárányt odaadta helyettesítő áldozatul értünk.

Ima:

- Hálát adunk azért az áldásért, amely minden népre kiárad, így mi is részesei lehetünk.
- Ebben üdvösségre kaput nyitó erő van.
- Számunkra ez az ígéret igazság, élet, testamentum, haláltól való szabadulás, az örök élet öröksége.
- Nem tagadtad meg tőlünk a Fiadat, a Te egyetlenedet.
- Micsoda kín lehetett számodra végig nézni mindazt, amit Vele tettünk.
- Áldott légy, hogy elküldted őt.
- Köszönjük a visszatérés ígértét is. Ne szűnjünk meg várni őt, hogy véglegesen és láthatóan megalapítsa országodat.
- Jöjj, Urunk, Jézus!